

ידי

נטפי חיזוק ופרקי הדרבה
מלוקטים מאיצר משנת דרבי
של ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

י"ל על ידי מערכת "משנת רבינו" | גליון י"ב | רתמוז השב"ג



ענינה שבתך הולך

שיחת קודש בעניני שבת קודש שנשמעה מפי ב"ק רבינו שליט"א בשו"ת ט"ל להג"ד רבעל החקל יצחק ז"ע

וכן כתוב מהרה"ק מראפשיץ ז"ע, שכל פעם שיש לאדם הרהור יזכיר שם שבת.

לעומת זה מובא בגמ' קידושין - ר' עמרם חסידא, התגבר עליו יצרו וצעק "נורא בי עמרם, נורא בי עמרם", וכאשר שמעו כל האנשים אשר שריפה פרצה בביתו, כולם באו ונקבצו אליו, וכך כאשר היה מסובב בכל האנשים לא היה ליצר שליטה עליו, וכך ניצל מהיצר. ע"י הבריות. אמר האדמו"ר זצוק"ל שהמהלך פה הוא - או לצעוק "שבת" או לצעוק "אש". סיים אדמו"ר זצוק"ל זהו "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת", היינו מה לך לצעוק 'אש אש' אם אתה יכול לצעוק שבת ובזה כבר אתה מכניע את כח היצר. וזהו עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, תצעק שבת בימות החול כשהיצר מתגבר, ולא תצטרך שהבריות ירצו אליך בקריאתך 'אש אש'.

ומסביר החקל יצחק עוד מהלך, שגם בנוי על הצלה ע"י הבריות, כר' עמרם חסידא. ומפרש, מהו הנפקא מינה בין זעקת שבת לזעקת אש, ע"פ "עשה

בחקל יצחק פ"י כי תשא על הפסוק "ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתותי תשמורו כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני מקדישכם" ומקשה הגמ' (ביצה טז.), שלא היה צריך לכתוב היתור מילים אלו "לדעת כי אני מקדישכם", והלא יכלו לסיים הפסוק בתיבת לדורותיכם. ומת' הגמ' "אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל לך והודיעם", ויש להקשות על הגמ', דהרי הגמ' מדברת על שבת, והרבש"ע מצווה את משה רבינו עליו השלום, לתת הקדמה ולהצהיר בפניהם לקראת קבלת מתנה זו, מה כל כך שונה במתנה זו יותר מן כל שאר המצוות, שבהם לא מצינו הקדמה כזו.

מביא החקל יצחק, ששמע מאביו אדמו"ר בעל האמרי יוסף זצוקללה"ה, ששמע מפי הרה"ק מזידיטשוב זצוקללה"ה, שבמידה והיצר הרע מתגבר על האדם, ואין ביכלתו להכניעו, יזכיר שם "שבת", וכוח שם השבת יעזרהו ויצליח להכניע היצר.

דבר המערכת

"השבת נועם הנשמות והשביעי עונג הרוחות ועדן הנפשות", אה, "שבת קודש!", כל אחד מאיתנו שזכה להרגיש את נועם קדושת שבת קודש, יעיד נאמנה שאין תענוג כתענוג זה, ואין הנאה כהנאה זו של דביקות אלוקית, כי ביום השבת מופיע בעולם תוספת אור אלוקי,

והוא כמאמר חז"ל "שבת עילאה" [ראה בדא"ח שם נתבאר באריכות], וכל מי שהכשיר את כלי הנש וחושי הגוף מיד שורה עליו קדושה זו, וכל נימי נפשו נכספים בתאוה ובתשוקה עצומה להתדבק בהשי"ת, עד כי כל תענוגי העולם נמאסים בעיניו, כי מה ערך לתענוג נפסד של העולם הגשמי לעומת העונג הנפלא והנצחי של הדביקות האלוקית,

וכבר המשיל ה'באר מים חיים' בספרו הקדוש 'סידורו של שבת' [ח"א שורש א' ענף ב' עלה ט'] את יום השבת לרופא גדול שהגיע לעיר מלאה חולים ותחלואים, ולא ידעו שיש רפואה למכתם, והתהלכו שבורים ורצוצים, חלשים וכאובים, וחס וריחם עליהם הרופא והיה מוכן לטפל בהם אפילו חינם אין כסף, אך איש לא התייחס אליו,



שבתך חול".

מקבל שלימות של שבת, רק שחיים עם הגעדאנק של שבת כל השבוע, וממילא השבת ממלא את החסר שהיה לי בימות החול, כי אז המחשבה והדיבור בילבלו אותי, ועכשיו יש לי שקט - רק המחשבה. וזהו שני שבתות, אחד במשך השבוע, ואחד בשבת. ולעולם די בשבת אחד.

האמרי יוסף זצוק"ל היה מסתובב בביהמ"ד ומזמזם בפה קדשו "שבת עילאה, שבת תתאה..." רואים מכך, שיש ב' שבתות. ואפי' שבשבת מתפנקים אנו עם תפנוקי מעדנים גשמיים, אך תכלית השבת היא הרוחניות, והמאכלים הללו ניתנו כדי שנוכל להשביע גם את הגוף שגם הוא צריך לאכול, אך עיקר השבת הוא האפשרות להיות בטל מעשיות ודיבורים בשביל לדבק המחשבה בתכלית הבריאה.

כפי שמסופר על הרה"ק מרוז'ין זי"ע, אשר בערש"ק מחצות היה יושב ובטל ממלאכה וממוקצה כל שהוא וממתין ומצפה לקבלת השבת, וכן ראינו עובדא זו אצל עוד צדיקים. שהיה להם השתוקקות לשבת, כי הם ידעו איזה מתנה יש בזה.

וכידוע שהצדיקים היו נמים בשעות בין הערביים של ערש"ק, משום ששבת היא עדינה, צריכים להתכונן ולהכין עצמנו אליה בכל ההכנות.

ר' גד'ל אייזנער זצ"ל היה לומד מדי יום את הדף היומי, אך בערש"ק למד שני דפים גם את הדף של אותו היום וגם את הדף של שבת, משום שלא היה רוצה שהעול והאחריות ללמוד את הדף בשבת, יקחו ממנו את שלוות ומנוחת הנפש בשבת.

הרב שיינפלד זצ"ל היה מספר עובדא שכאשר היה בעל האמרי יוסף זי"ע מסתובב ומזמזם "שבת עילאה, שבת תתאה..." עבר בין ספסלי ביהמ"ד ואחד מן החסידים שמעהו, והתחיל גם הוא מפזם בפיו "שבת עילאה שבת תתאה...", אמר לו האמרי יוסף זי"ע, "נישט נאר די ווייסט נישט וואס מיינט שבת עילאה, נאר די הייבסט נישט אהן צי וויסען וואס איז שבת תתאה..." רואים אנו שוב, שגם עם השבת תתאה צריכים לדעת ולחקור מהם ההשפעות ומה מהותה.

וכן כאשר היה החקל יצחק מסיים את דברותיו בשל"ס היו הציבור יוצאים

אמרנו שאדם צריך לחיות גם בימות השבוע בחינת שבת, ואם לא חיפש וחקר האיך לענג ולרומם השבת בימות השבוע, להכיר גודלה ולהשתוקק לה, רק שהיה עסוק ומהורהר בעסקיו, אזי כשמגיע שב"ק, לא די שהשבת אצלו אינה שבת מושלמת, אלא שהוא עוד עסוק ומהורהר כל השבת בעסקיו הפרטיים, וזה מפריע ומפסיק מנוחת נפשו בשבת.

ואיתא באר"י: שהיום הא' בשבוע, הוא הכי קרוב לאין סוף, מבחינת איכות, וכך יום ב' - נמשך ומתרחק במקצת. וכך שאר ימות השבוע, עד ששבת הוא הכי רחוק מאין סוף, ולכן בשבת אסור לעשות מלאכות, כי שבת הוא יותר מדי רחוק מאין סוף, כך שאם יעשו בו מלאכות עלולים לא למצוא שמה את הרבש"ע מרוב ריחוקו מהאין סוף. משא"כ יום ראשון ושני וכו' שיש בהם עדיין הארה מהאין סוף.

ביום א' - העניק לנו בוראנו שנוכל לדבר, לחשוב ולעשות - בשביל מצוה וגם בשביל חול, וכמו כן שאר ימות השבוע. אך שבת אינו כן, בשבת העניק לנו הבורא אך ורק את המחשבה - למצוה, אך את הדיבור והמעשה - השאיר סתום. מדוע, משום שאם בשבת עצמה היה היהודי חושב ומדבר מחול, אזי לא היה מצליח להתחבר לרבש"ע בכלל.

אך מה יהא באחד שגם ביום א' שהוא הכי קרוב לאין סוף, לא חיפש את הקרבת ה', ולא חקר אחר הגעדאנק של שבת, אז בשבת כשאין לו עשייה ודיבור של חול, הוא לא יודע מה רוצים ממנו, והוא ממש מתפוצץ, כי הוא לא השקיע בחלק המחשבה להתדבק בה'.

ולכן גוי ששבת חייב מיתה, כי המקום של ניטרול העשייה והדיבור, להישאר רק עם המחשבה, רק יהודי יש לו מה לחפש בעולם המחשבה, יש לו את הדיקות. לעומת הגוי שלא יכול להתדבק ברבש"ע. "אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין" - ומקשה החקל יצחק, והלא יש משנה אחרת שכתוב שם "אילו ישראל שומרין שבת אחת כהלכתה מיד נגאלין" ולא ב' שבתות. אך ע"פ מהלך זה יפה ביותר לפרש, משום שהשבת

מה עשה, נטל כמה מהם, השקה אותם בעשבי מרפא ועשבי סגולה, ומיד סרו תחלואיהם, הכאבים והיסורים פסקו כלא היו, ויהי לפלא, עד כי נתפשטה השמועה בכל העיר כי יש כאן מחולל רפואות וכולם באו ונקבצו אליו,

כך נפשות ישראל השוכנים בבתי חומר ולא ראו את האור כי טוב, ונמשכים אחר ההבל ואחר תאוות ליבם, מתנה טובה העניק להם הקב"ה ו'שבת' שמה, וביום השבת קודש מטעים לנו הבורא ית' 'טעימה' מעין עולם הבא, וכל ישראל מתמלאים כיסופין וערגה להתדבק באבינו שבשמים - 'טעמו וראו כי טוב ה'" ומתרפאים מחוליים הרוחני, ומשתוקקים לקבל נועם הדביקות במצוות השי"ת,

כפי שכתב בספה"ק 'אוהב ישראל' [פר' תשא] וזל"ק: הנה הקב"ה רצה לזכות את ישראל בעוה"ב לכך נתן להם תורה ומצוות, והשי"ת ברוב טובו וחסדו ואהבתו לזרע ישראל רצה להטעימם מנופת צוף עריבות מתיקות שכר העוה"ב הרוחני, ואיך יהיה באפשרי לטעום בעוה"ז הגשמי את נועם טעם הרוחני על כן נתן להם את יום השבת שהוא תענוג מעין עולם הבא, ובשב"ק יוכל כל איש ישראל להבחין תענוג הרוחני הצפון לצדיקים לעוה"ב,

אך כיון דבאמת שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, והאיך מהנה אותם בתענוג השבת, לזה התחכם השי"ת כביכול ונתן להם בתורת מתנה לכל מי שירצה אף בעולם השפל הזה להטעים לעושי רצונו ושומרי שבת מעין תענוג העוה"ב, ובאמת שכר מצוה בהאי עלמא ליכא וגנוז ושמור להם לעולם שכולו ארוך וטוב, עכ"ל.

ולוא השבת אזי המים שטפוני, מי היה יכול לעמוד נוכח גלי התאוות הפוקדים אותנו, וכמה יש לנו להחשיב את המתנה הנפלאה שנותנת לנו מזור ומרפא בימות החול ומעניקה לנו חיזוק וסעד לפלס דרכינו בתוככי שצף המים הזידונים שאנו כמעט טובעים בהם, ויה"ר שנזכה לעונג שבת אמיתי, אכי"ר.

אז עת
המערכת.

מביהמ"ד עם פנים מפוחדות ורצוצים, משום שהיה מכניס ומשרש בהם מהות השבת.

בגמ' (קידושין ל:) בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקין בתורה אין אתם נמסרין בידי שנאמר 'הלא אם תטיב שאת' ואם אין אתם עוסקים בתורה אתם נמסרים בידי שנאמר 'לפתח חטאת רובץ', ומקשה החקל יצחק מהו לשון עוסקים? שצריך דווקא להיות 'עוסקים' ולא עוסק, אלא עוסקים יחדיו בצוותא. באחדות.

כי תכלית התורה הוא שהאדם יתבונן מה מונח פה תחת הפסוק שאני לומד? מונח שהקב"ה רוצה שנלמד את התורה כי נשמת התורה תזכך אותנו להתנהג כראוי ותחבר אותנו אל הדביקות. ברגע שאדם מחפש את האיכות של התורה, ולא את הכמות של למלאות כריסו בש"ס ופוסקים, ממילא הוא יכול להתאחד עם כל אחד, כי הדפי גמרא לא מוסיף לו גאוה, אדרבה מלמד אותו לחיות באחדות עם כולם.

כשאדם לומד בכזה אופן בוודאי ינצל מן היצר הרע, ובוודאי שיגיע לתכלית התורה.

ולכן, "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות" לצעוק נורא בי עמרם, היינו שיזכר בבחינת שבת במשך כל ימות השבוע, לדעת 'לולי ה' עזרתה כמעט שכנה דומה נפשי' ויהיה ליבו פנוי כל הזמן באיכות שנמצא בכל מקום,

כי מלא כל הארץ כבוד, ממילא לא יצטרך לקרוא לבריות שיעזור לו נגד היצר הרע. אבל מי שעסוק בכמות כל הזמן, למלאות כריסו, אז

אכן הוא צריך משהו 'כמותי' שידבר אל היצר הרע שלו, ולכן הוא חייב לצעוק נורא בי עמרם כי הכמות של האנשים תעזור לו להימנע מן הרע, אבל הגעדאנק של האיכות לא יעזור לו, יען הוא לא התחבר לזה קודם.

וזהו שבת תתאה, לחיות את השבת במשך כל השבוע, לחיות את הגעדאנק של השבת.

ולכאורה מהיכן למדו חז"ל שאם יצרו של אדם מתגבר עליו ואין ביכלתו להכניעו יזכיר שם "שבת", ואפי' בחול.

אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גזי ושבת שמה - פירוש, שהתורה שלומד, שהבורא הניח בה את האור מששת ימי בראשית, וראה שאין הנשמה מתאמת לך, לכן עמד וגזזה, את האור - הוא השבת עילאה, וכשמגיע יום מנוחתנו, שבת קודש אז מחזיר משרע"ה את האור ההוא לנשמות בני ישראל שהוא היה במתן תורתנו, כאשר פסקה זוהמתן, וממילא לך והודיעם - אשר השבת שניתנה בידם אינה רק שבת עילאה - בעצם יום השבת אלא היא גם השבת לימות החול, שבת תתאה, תוכלו לחיות עימה גם בימות החול, ולכן "אל תצטרך לבריות" משום שאם יחיה עם הבוכה"ע, בחינת שבת תתאה - לא יצטרך אליהם!

ומפרש באמרי יוסף, מהו "לך והודיעם", המתנה טובה שיש לי בבית גזי, דעיקר השמורה מן היצר הרע הוא לימוד התורה הקדושה, וכמאמר "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין" אך העצה הזאת גנוזה, משום שאפשר להשתמש בעצה זו בב' אופנים, האופן אחד שיכול ללמוד בה, הוא כדי להחזיק מעצמו, זיך גרויס האלטן, להשתמש בתורה לכמות, כפי דאיתא בשפ"א "וכי חפץ הקב"ה לבוא לעלמא דקשוט בכרס מלאה ש"ס ופוסקים", ויכול

ג"כ לבחור באופן השני, שהוא מ ב ח י נ ת

איכות, לגלות בתורה את הבורא. להגיע על ידה לאור הגנוז!

וזהו הפירוש "ושבת שמה" - היינו שבכל השבוע יחיה יחד עם השבת, להזכיר שם שבת "ואני מבקש ליתנה לישראל" - להינצל על ידה, "ולך והודיעם" - מהו סגולת השבת ועכשיו נבין מהות השבת, השבת אינה מתחלת מערב שבת, מליל ששי.

השבת מתחלת מיציאתה, ממוצאי שבת! כל מוצ"ש מתחלת שבת חדשה! והראיה, היום יום ראשון בשבת, יום שני בשבת, בכל יום ויום צריך לחיות עם השבת, ותראה שאם הזכרת שם שבת בימות השבוע מציל מן עצת היצר, כ"ש וכ"ש שמירת ולחיות השבת בימות השבוע שמציל מן היצר! ויזכה שלא יפסיד יום אחד בלא "מעין עולם הבא", "לך והודיעם" - מלשון דעת, ודעת היא חד עם הקב"ה, והטעם כיון שקדושת השבת מביאה דעת לשומריה!

ועכשיו יובן נפלא, סתירת הגמרות, שבעצם צריך לשמור שבת אחת כהלכתה, אך כדי להשלימה ולגמרה צריך להשלים עוד שבת, שבת תתאה, בימות החול, ואם חי שבת רק בעצם יום השבת לא שמר אפי' שבת אחת כהלכתה!

ובזה מתפרש הפסוק בפר' כי תשא "ואתה דבר אל בני ישראל וכו'...", משה רבינו ע"ה, שהוא גואל העתיד, ואין משה חפץ לגאול עם בטלנין מן התורה, כפשוטו הפירוש הוא שאינם "עוסקים" בתורה, אך מקשה החקל יצחק, דהגמ' אמרה שעוסקים בתורה. (מה השאלה פה) אלא הכוונה שוודאי שעוסקים בתורה אך לא בכדי לחיות כך שבת בחול, אלא הם לומדים בבחינת כמות, ידע, ואין לומדים בשביל האיכות, וזהו בטלנין מן התורה.

הרה"ג ר' אליהו לופיאן זצ"ל, כאשר הגיע לארץ ישראל, אחר שעבר כל השנים בהדרת תלמידים רצה לבלות שארית חייו לבד בלי לקבל על עצמו משרה ציבורית בישיבה, נסע אל תל התלפיות, ביתו של החזון איש זצוק"ל לקבל את ברכתו, אמר לו החזון איש על הפסוק "עוד יונכון בשיבה דשנים ורעננים יהיו להגיד כי ישר ה' ", וכך אמר לו: "סגולה



"לכבוד שבת קודש, אהה..."

הרה"ח יעקב ישראל אטיאס ה"ו

אותו. וזה כל התכלית כאן, ובדיוק בשביל זה הוא הניח את העולם הבא ו"יפה שעה אחת" כאן "מכל חיי העוה"ב. הבעיה היא שאנחנו רוצים ומחפשים את הקב"ה מתחת לפנס אפי' שהוא בכלל לא נאבד שם. שאבע"ס זה מתחת לפנס, כולם מחייכים לך,

"הקב"ה רוצה את ששת ימי המעשה, שם, כשהדברים לא בדיוק, מסתדרים, ואתה פתאום פוגש את עצמך ללא פילטרים וצף ממך פתאום כעסים, גאוה, משברים, ושם אתה צריך להתחיל לחפש את האלוקים שנאבד לך"

פוגש את עצמך ללא פילטרים וצף ממך פתאום כעסים, גאוה, משברים, ושם אתה צריך להתחיל לחפש את האלוקים שנאבד לך. וכן, רק שם הוא נאבד ורק שם אתה יכול למצא אותו.

ומשם לסעודה מדושנת והכל כמובן לש"ש בלבד!
וכמובן גם אורח רוחנית מחשמלת לא חסר ב"טיש" עם דיבורים של אש וחיזוקים נפלאים.

כך עוברת לה עוד שבת מענגת ומשם נחיתת חירום לששת ימי המעשה לריצות שלא נגמרות להם אף פעם עם אלף ואחד נפילות ותקומות וחושך ואור משמשים בעירבוביה.

ואדם צועק את הנשמה שלו "למה? למה שבת זה רק פעם בשבוע? מה היה חסר לו בעולמו של הקב"ה אם שבת היתה נמשכת לכל הפחות חצי שבוע ככה? מה? הרי מינייה מתברכין כל שיתין יומין? זה מקור הברכה, אז שיהיה לנו עוד קצת מהמקור הזה?" אז זהו, שבאמת שבת היא "מעין עולם הבא" ושבת היא "נועם הנשמות" אבל זה לחפש את הקב"ה מתחת לפנס...
נצלול טיפה.

התכלית שלשמה הביאו אותי לפה עם כל הבלאגן שאני חווה כאן, זה פה בעוה"ז או שם בעולם שכולו שבת?

או במילים אחרות, שמת אותי פה כדי לחזור בסוף לשם איפה שהייתי לפני שירדתי? או שכאן זה הנקודה? משנה מפורשת היא, "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב!" עוה"ב זה ממש נחמד, יותר מנחמד. "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה", אבל הקב"ה - מה לעשות - לא נאבד שם. הוא מצוי שם בגלוי בכל עוצמתו האין סופית. הקב"ה ברא עולם והוא הלך בו לאיבוד. "עולם" - מלשון נעלם. והוא רק מחכה שיבא מישהו וימצא

אדם אחד - כך מספרים - חיפש דבר מה מתחת פנס של רחוב ורכן על הרצפה בחיפוש קדחתני. עבר שם יהודי עובר אורח ורואה אדם רכון על הרצפה בחיפוש והציע את עזרתו.
"אתה מחפש משהו? אני יכול לעזור לך".

"כן", ענה האיש, "אבד לי הארנק, אשמח לעזרה", הצטרף היהודי לחיפושם אך הם לא מצאו דבר. בסופו של דבר התרומם היהודי מהריצפה ושאל את מאבד הארנק, "אולי תכוון אותי באיזה איזור בדיוק זה נאבד לך ונתמקד שם".

המאבד מפסיק לרגע את החיפוש ומסתכל אל עבר האופק המרוחק, החשוך, ומצביע לשם ואומר "שם, שם זה האזור בערך". היהודי עובר האורח נדהם "אז למה אתה מחפש כאן?" התשובה החכמה לא איחרה לבוא "פשוט כאן יש פנס, קל לחפש כאן, שם חשוך. לא נוח..."

אפשר לקחת את המספר כאן להרבה כיוונים.
אז הנה אחד מהם.

אין מה לומר שבת זה אחד התענוגות הכי נפלאות שניתן לנו מהקב"ה.

אדם ערב שבת מתפנק לו במקווה חם ומבעבע ומתגרד לו להנאתו, עלה ונסתפג, ומקנח במקלחת עסיסית, ומשם פוסע לו מעדנות לשטיבלאך תוך כדי סלסול מקצועי של הפאות, גוט שאבעס לפה גוט שאבעס לשם, והוא מתרווח לו על הכסא ונפגש ברוגע עם בני החבורה, ומכאן לשם הוא מוצא את עצמו ב"הודו" שלפני מנחה וקבלת שבת שלא מביישת מקהלה מקצועית,

נערך פעם כנס דתות בו השתתפו נציגים מהמון דתות נחשבות בעולם ולהבדיל גם רב יהודי שייצג את היהדות.

ככנס ההוא היה גם זמן לשאלות מהקהל שהם הפנו לנציגי הדתות. אשה אחת יהודייה מהקהל נעמדה והפנתה שאלה לרב.

"כולנו כאן הגענו לכאן כדי לברר את הדרך הנכונה לחיים, כולנו כאן רוצים להתקרב לאלוקים, ואתם מבחינתנו מייצגים את הרצון שלו", והיא ממשיכה, "כולכם פה הצגתם את הדברים בצורה משכנעת ואני מבינה שיש כאן באמת כמה וכמה דרכים איך לעבוד את הבורא, אבל תגיד לי כבוד הרב" היא אומרת, "אני שמעתי על הדלאי למה (מנהיג כת הבודהיסטים שמונה מיליוני "מאמינים") ואני מאוד מעריכה

אותו. אומרים עליו שהוא איש קדוש ומיוחד, הוא מפורסם בכל העולם כאיש שמרבה אהבה בעולם והוא עושה הרבה חסדים, אז מה אכפת לך אם אני כיהודייה ילך בדרך שלו? מה רע במה שהוא מייצג? האם הוא רשע ואיש רע?" הרב לא ידע איך להתייחס לשאלה, הוא לא היה מעוניין להכנס בהדלאי למה חזיתית מדאי, (ב"מזרח" ישב גם נזיר בודהיסטי "תלמיד" של הדלאי למה), אז הוא ענה לה כך: "הייתה לי סבתא מיוחדת, והיא תמיד אמרה לנו שיש רבה אנשים שמבחוץ הם נוצצים ונראים הטופ שבטופ וכולם מקלסים אותם, אבל מי יודע מי הם באמת? רק שתיים, הקב"ה ואשתו. תראי" מוסיף הרב "אני לא מכיר את הדלאי למה הזה, אבל את אומרת שהוא אדם מיוחד, אני מציע שנקרא לאשתו ונשאל את דעתה על בעלה אם הוא קדוש או לא..."

הקהל הוכה בתדהמה מההצעה, המנחה של מפגש הדתות הזה

התאושש מהר ואומר לרב "כבוד הרב! אתה לא יודע שלהדלאי למה אין אשה? אסור לו להתחתן! הוא נזיר! ונזירים לא מתחתנים..."

האמת שהרב ועוד איך ידע שהדלאי הזה לא נשוי אבל לזה בדיוק הוא ציפה.

"תראו" הוא אמר "אדם שמוקף כל היום בפרחים וכלבים ואנשים שקדים לו קידה ברחוב ומלטפים אותו ומתחנפים אליו, והוא בתגובה בנדיבות רבה מחזיר להם חיוך רחב ומגיב בנימוס מעורר השתאות, זה כלום בעיני, אם אין לו מישהו שהוא חוטף ממנו, אם כשהוא חוזר הביתה הוא לא מקבל לפעמים "מי שבירך"

ש ש ו ט ף
מכף רגל ו ע ד

והוא נושך שפתיים ושותק, זו לא חכמה גדולה, זה מקסימום אדם נחמד, הא ותו לא! החכמה היא לגלות את הקב"ה בתוך החיים עצמם, בתוך העולם."

כשהוא סיים כל הקהל נעמד על רגליו ומחא כפיים דקות ארוכות. להיות בדבקות ולהתרגש ולומר שיהדות והקב"ה זה תענוג צרוף, תאמר את זה ביום חול...

כשמשוהו במה שתכננת מפקשש לו בדרך, העיסקה שבנית עליה תילי תילים נלקחה ע"י השכן ממול ולהשכיב את הילדים ולהתמודד עם כל מטלות הבית, או כשמישהו עשה לך עוול ואתה רוצה להתפוצץ עליו, שם בדיוק נמצא מי שאתה מחפש.

"ומשה ניגש אל הערפל כי שם האלוקים". אם אתה רואה ערפל סמיך כזה, חושך ואפילה ותהומא רבה, שם בדיוק נמצא האלוקים.

שבת זה קדושה מדהימה זה "מעין עולם הבא". אבל צר לי לאכזב, ה"ששת ימים תעשה מלאכתך" זה הנקודה.

והשבת היא נתינת הכוח-מינייה מתברכין- כל הששה ימים שאח"כ.

את היסוד הזה השפת אמת כותב בכל כך הרבה מקומות, שכל העניין הוא להמשיך את השבת לכל השבוע ואת הנקודה שהשבת נותנת.

אבל בסוף בסוף אל תחפשו מתחת לפנס.

האוצר שלכם נאבד בימי החול. שם בכאבים והמעברים אפשר למצא "את שאהבה נפשי"

את הכוח לחפש נכון ולמצא נשאב משבת.



ראש...



בעשה תורה

שו"ת עם הרה"ג ר' יהודה לייב פרוש שליט"א ממשפיעי הקהלה

מקראי קודש והיא מתחלת בשבת שבתון המלמד שגם שבת נקרא מועד למרות שקדושת השבת קיים ועומד מששת ימי בראשית וכן קבעו חז"ל לברך על השבת בקדושה הבאה מאליו ומסיימים ברוך אתה ה' מקדש השבת משא"כ, במועדים מסיימים בברכה מקדש ישראל והזמנים. כי ישראל המה המקדשים את הזמנים, החידוש הנפלא לפנינו בקדושת המועד האמורה בפרשת אמור הכולל בתוכה את קדושת השבת למרות שהיא קדושה הבאה מאליו וגם הסיום אינו ככל המועדים כנ"ל.

עוד נשים לב בהתפתחות הדורות מתקבל קבלת שבת כתופעה מלהיבה ומרגשת דהרי מצד ההלכה קבלת השבת דיה כדי באמירת ברכו של ליל שבת או באמירת שיר ליום השבת או בואי כלה. למעשה אנו רואים איך שרבי שלמה אלקבץ בפיט לכה דודי וחכמי הדורות הוסיפו את המזמורים הבו לה' בני אלים ויש שהוסיפו המזמורים לכו נרננה כנ"ל ובדורות האחרונים הוסיפו הודו לה' (מזמור קז) והכל כדי לתת השראה לכבודו של שבת קודש בהכנה הראויה לעשותו מרכזי. ובמיוחד בקהלת דחסידי ספינקא בקבלת השבת מתוך התפעלות והתלהבות ובכך מקיים ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם.

והבן

מנאי יהודה לייב פרוש.

יעשה תעשה כלומר שמלאכת ששת הימים נעשית כאלו מעצמה כך שניתן לראות את העשייה כששת ימי בראשית ואת המנוחה שביום השבת בשתי זוויות שונות יעשה ותעשה, והענין בזה אם כששת ימי בראשית אתה חש את תחושת המפעל אז בבוא השבת קודש הנך בתחושה של מנוחה, אבל אם בששת ימי המעשה הנך רואה ומבחין שהקב"ה הוא בורא ומנהיג והכל מאיתו יתברך שמו בבחינת יעשה אז השבת מהוה ביטוי של עשיה כאמור ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת היינו שהשבת נמצא במרכז וששת ימי השבוע המה המלווים והמקבלים את השבת כמובא בספה"ק שהימים ראשון שני שלישי מלויים את השבת והימים רביעי חמישי שישי המה המקבלים את השבת (כנהוג בשיר של יום ליום הרביעי מזמור צד. שמוסיפים בסוף המזמור את הפסוקים לכו נרננה שהם תחילת מזמור צה, שבתהילים המסמל את ההכנה בקבלת השבת המתחלת במזמור צה.)

בפרשת אמור (ויקרא כג. א.) נאמר על מועדי ה' אשר תקראו אותם

לכבוד הרה"ג יהודה לייב פרוש שליט"א, שלום רב!,

ש. היות והגליון מתיחס הפעם בעניני שבת מתעוררת השאלה מדוע תוה"ק נותן לשבת ערך עליון כאמור ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו בשבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוקים לעשות (בראשית ב. ג.) במעמד הר סיני סימן הדגש זכור את יום השבת לקדשו וכו' כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וכו' וינח ביום השביעי על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו (שמות כ. ח.) בפרשת כי תשא (לא. טז.) נאמר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם וכו' כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש הרי שיש שתי התיחסויות לשבת מנוחה ועשיה איך הם משתלבים במערכת החיים על פי תורתנו הקדושה,

ת. בשים לב לדבר ה' בתורתנו הקדושה, בפרשת יתרו כתובה בלשון מפעל ועשית כל מלאכתך ובפרשת כי תשא ויקהל ועוד מובא בלשון מופעל



לתרומות והנצחות ניתן לפנות למספר

הפל: 0533198318



בדרבה

איסוף ליקוטי פנינים מתורת רבוה"ק

השבוע לשב"ק מזמין עמו הנלווים אליו והפחותים ממנו, אשר אין לאל ידם להכין הכנה כראוי עכ"ז הם נכללים עם קדושת הצדיק להתפלל עמו ולשמוח ולהתענג בתענוג חיי עולם וזה נרמז בפסוק ששת ימים תעשה דהיינו הכנה לקדושה כדי שיבוא יום השביעי תשבות ותוכל לקבל הקדושה ותעשה הכנה גדולה למען ינוח שורך וחמורך היינו הקטנים ממך שור* לשון הבטה והסתכלות דהיינו שאין בו, רק שמסתכל אל הקדושה ובחינת חמור הוא מי שמשים עצמו כחמור למשאוי* לקדושה הגם שאין לו השגה גדולה והנפש בן אמתך היינו מי שרוצה לדבק עצמו אל אמת וזה הצינוי אל כל אדם שיחזק עצמו כמו שאמרנו פי' הגמ' בשבת עשה עצמך שבתך חול כלומר הכן עצמך בחול לשב"ק ואז אל תצטרך לבריות וכו'... שלא תצטרך לישועת מי שגדול ממך שהוא יזמיןך וכו'... תהיה מוכן בעצמך אל קבלת הקדושה עכ"ל.



בעל האמרי יוסף

ששת ימים תעשה מלאכתך

היראה וביום ג' בהתפארות וכן כולם עד יום השבת שיום השבת בבחינת שלמות הקדושה וכן היו נוהגים ב"ש למטה שהיו מכינים מחד בשבת לשבתא, דוגמת הכנת העבודה הקדושה וכן היו נוהגים שאמרנו שהכנת הקדושה לעילא תלוי באיתערותא דלתתא בהכנת הגשמיות שאנו מכינים לשב"ק כן הענין שאנו רואים שאיש עשיר שיש לו כל מכין את השבת וזמין עמו לאין נכון לו כיצא בזה הצדיק הגדול מכין בכל ימות

הנה בספה"ק עבודת ישראל פרי משפטים בפסוק "ששת ימים תעשה מלאכתך ובשביעי תשבות למען ינוח שורך וחמורך ובן אמתך והגר" וז"ל הנה נחלקו ב"ה וב"ש, ב"ש אומרים מחד בשבת לשבתא וב"ה אומרים מידה אחרת היתה להם וכו'... כי הענין ידוע כי א"א לקבל הקדושה בשב"ק אם לא ע"י ההכנה שעושים כל ששת ימי החול, דהיינו ביום א' לעבוד את השי"ת במידת האהבה וחסד וביום ב' במידת



בעל השו"ת יעקב יוסף

סגולה לפרנסה

זקה"ק החקל יצחק זי"ע סיפר פעם בפירות טיש בליל שב"ק שאמר לזקה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע דמובא בשם הצדיקים שאם שמספר מעשה מהבעש"ט בליל שב"ק זה סגולה לפרנסה, אמר לו השר שלום מבעלזא זי"ע שלושה דברים שאינם נכונים - אחד זה לא סגולה לפרנסה אלא זה סגולה לכל ישועה שיהודי צריך השני שלא רק בליל שב"ק אלא בכל פעם שיהודים נפגשים והשלישי שלא רק מהבעש"ט אלא אף מתלמידיו ותלמידי תלמידיו ואף מאיתנו.



בעל הרקק יצחק

רוי הברכה שורה בדרה"ס

ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך (שמות כ.ט.) לכאורה הוא כפל לשון, ויש לומר ע"פ פלוגתא דר' ישמעאל ורבי שמעון בר יוחאי (ברכות לה; דר"י אומר תנהג בהם מנהג דרך ארץ, ורשב"י אומר כל זמן שישראל עושן רצונו של מקום ברוך הוא מלאכתן נעשית ע"י אחרים, והרבה עשו כר"י ועלתה בידם אבל צדיקים עושין כרשב"י. וזהו ששת ימים תעבוד-עבודת השי"ת ומלאכתו נעשית ע"י אחרים, ושמא תאמר שאסור לעשות מלאכתו. ע"ז אמר ועשית כל מלאכתך-דה פשוטי עם צריכים לעשות כר' ישמעאל וביום השביעי שבת לה' אלוקיך אז הברכה באה מהשם הייחודי ברוך הוא, כמ"ש פ' בראשית והוא ברכה נסית ואסור במלאכתה כלל.

לאריכות ימים, שתוכל לקיים עוד ינובון בשיבה - שתחיה לאורך ימים ושנים, דשנים ורעננים - ז'אלסט זיין פריש ומלא כוחות הסגולה לאריכת ימים הוא להגיד כי ישר ה' - ללמד את עם ישראל שכל מה שעושה ה' בעולמו - ישר הוא, כי אין דבר המסלק כוחותיו של האדם, אלא הטענות והתלונות, וכדומה..."

וזוהו "אך את שבתותי תשמורו", שיהא בחינת "קרבה אל נפשי גאלה", "עוסקים בתורה", היינו שישכיל להבין שכל הנעשה, ובא אליו בעולם הוא הכל מאיתו יתברך.

שלא יהא ליבך חלוק על המקום, שלא יהא ליבך חלוק על הזמן, שלא יהא ליבך חלוק על הנפשות, וכשיוכל לעמוד במידות אלו, אז יהא אות - ביני וביניכם, הקב"ה וישראל הם אות, לשון אחד! געבינד'ן איינס מיט'ן צווייט'ן.

ואין לך דבר המפסיק בין האדם לקונו אלא השבת קודש, שהיא מחד גיסא יום שכולו שבת, יומא דנשמתא, ומאידיך

גיסא - אינה קרובה כ"כ לאין סוף כיום א', וכך אינו נשרף מהאין סוף. שבת לאו יומא דגופא היא, שבת יומא דנשמתא, סעודה דמהימנותא - בצל האמונה, אמונה פירושה שיוכל האדם לחיות עם ה"אין סוף". ויכול לבוא ג"כ לאין סוף.

הרה"ק רבי מענדלי מוויטעפסק זי"ע אמר שכל שבת, היתה אצלו כשבת שאינה דומה לקודמתה, כל שבת בפני עצמה, משום שבכל שבת התקרב עוד לאש, לאין סוף.

כפי שהיה רבינו בעל האמרי יוסף זי"ע אומר בכל יום בברכות התורה "היינט איז אזא טאג וואס אפי אזא נידעריגע ברייה ווי איך בין קען זיך אויך מקרב זיין צו די קדושה", משום שבכל יום יכול להתקרב יותר לאין סוף, מה שלא היה יכול אתמול ושלשום.

וזוהו "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית", פירוש, המחדש בטובו - היינו התורה "אין טוב אלא

תורה, שכל יום אפשר להגיע לחידוש בתורה שאין באף יום אחר. ואם מתקרב לבוראו ע"י התורה הק', היא מקבלת חידוש בכל זמן וזמן, המחדש בטובו, והזו לדעת כי אני מקדישכם. און די אייבישטער זאל העלפן זאל נשפע ווערן רחמים וחסדים טובים על כל ישראל, אמן.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק נכבד מהוצאות הירחון נודבו ע"י האי גברא יקירא, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, איש האשכולות, רודף צדקה וחסד,

הרה"ח המפואר יעקב משה יודע ה"י

נישא תפילה אל היושב במרומים שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכי"ר.

בסיוע ובהשתדלות נכדו
הבה"ח אברהם צבי יודע ה"י
מחשבי בני החבורה



"תשית לראשו עטרת פי"

חלק נכבד מהוצאות הירחון נודבו ע"י האי גברא יקירא, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, איש האשכולות, רודף צדקה וחסד,

הרה"ח ברוך רובין ה"י

נישא תפילה אל היושב במרומים שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכי"ר.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק נכבד מהוצאות הירחון נודבו ע"י האי גברא יקירא, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, איש האשכולות, רודף צדקה וחסד,

הרה"ח משה פייג ה"י

נישא תפילה אל היושב במרומים שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכי"ר.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק נכבד מהוצאות הירחון נודבו ע"י האי גברא יקירא, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, איש האשכולות, רודף צדקה וחסד,

הרה"ח רפאל שטיין ה"י

נישא תפילה אל היושב במרומים שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכי"ר.

